

Odcházení

Pocit, že pro mě nastalo období změn, který se začal objevovat od začátku roku 2016, se během doby proměnil v jistotu. Loni probíhaly ty změny spíš uvnitř, letos se začala měnit realita. Od základů. Tak důkladně, že po téměř čtyřiceti letech odcházím ze zaměstnání z pozice, která by mohla pro někoho být naplněním, ale ve které mi vlastně nikdy nebylo úplně dobře. Jak jsem se do ní dostala a proč jsem v ní setrvala, to byla souhra náhod a mého tíživého přesvědčení, že musím. Protože a protože a protože.

Dalo mi dost práce přesvědčit sama sebe, že nemusím, a tak jsem dala výpověď. A tím mi bylo umožněno prožívat nesmírně cenný a obohacující proces odcházení. Musím uspořádat, dokončit a předat široké spektrum činností, prací, povinností, které jsem dříve brala za svou samozřejmost, ale ono to vlastně tak samozřejmé není. Začínám si čím dál hlouběji uvědomovat, že něco se vlastně ani předat nedá. Protože jak předat supervizi bez bližšího vymezení a pravomocí, založenou na zkušenostech, intuici a instinktu, a jak předat schopnost více či méně neviditelně věci měnit?

Všechna moje předatelná práce se rozdělí mezi víc lidí zevnitř i zvenku firmy. Vidím, jak jsou najednou jednotlivé části jinak oceněny. Vidím najednou cenu toho, co jsem běžně dělala pod cenou. A nenechávám si vnutit pocit viny za to, že snad někoho v tom teď nechávám, jak by tomu bylo před časem. Vnímám, jak se dostavuje úleva a občas si říkám, že jsem to měla udělat už dávno. Ale vím, že to dřív nešlo, musela jsem vyčerpat všechny vnitřní meze tolerance a všechny kompromisy, to jen na povrch to může vypadat, že všechno přišlo z čistého nebe. Mám to tak odjakživa.

Tohle odcházení je jeden z největších darů, jakého se mi nejen v posledních letech dostalo. Je součástí změny, kterou prožívám. Odcházení, opouštění, ba i odpouštění, to je základní předpoklad každé změny, bez toho to nejde, uvědomuji si to čím dál silněji.

Také si uvědomuji, že se nemám za co stydět, že nikomu nic nedlužím a že mám být na co hrdá. To je pro člověka s tak komplikovaným vnímáním sebe sama hodně důležité. Je to důležité pro mě a je to důležité pro každého. Uvědomit si svou cenu. Narovnat si záda.

Napadá mě skoro rouhavá myšlenka, že by asi neškodilo čas od času prožít si odcházení – z práce, vztahu, rodiny, domova, zálib. Získat ten odstup a nadhled, který nám umožní vidět sebe jinýma očima. To samozřejmě vůbec není jednoduché a často to není ani možné.

Snad je ale možné si to prožít alespoň v představách, nebo ještě lépe „cvičně“. Třeba odjezdem na samostatnou dovolenou. Nějakou pauzou od něčeho nebo od někoho.

Možná, že takové malé a třeba i utajené odcházení by mohlo zabránit odcházení skutečnému. Nebo ho naopak urychlit.

Odcházení taky může znamenat to, že jsme se přiblížili sami k sobě.

Vyšlo na Zvířetníku 24. 10. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/zivotni-zmena-0fz-/p_zviretnik.aspx?c=A171023_201218_p_zviretnik_kosa

{fshare}